SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 12 | 15. JUNI 1931 | 80. AARGANG

VISDOMSORDET.

(Fra »Liahona«.)

Skovens Træer beundres af alle Mennesker. Hvor de har faaet Lov til at vokse uforstyrret, er deres Skønhed uovertruffet i Naturen. Men det hænder saa ofte i vor civiliserede Tid, at en eller anden skodeslost kaster en brændende Tændstik eller Cigaret ind mellem de torre Blade. Resultatet er, at de prægtige Skovens Kæmper bliver forkullede og hæslige.

Lad os ligne dette med den menneskelige Familie. Vi blev fodt med rene og ubesmittede Legemer. Rene Aander, som kom fra Guds Nærværelse, er blevet forenet med jordiske Elementer for at gøre os til, hvad vi er. Saa længe vore Legemer bliver holdt rene for de Ting, som Herren udtrykkeligt har fortalt os ikke er gode for os, vil vi være lig et Skovens Træ, uden Fejl og Mangler, men naar vi gaar imod Guds aabenbare Ord og bruger Tobak, stærke eller hede Drikke eller for meget Kød, saa taber vi vor Skonhed i Guds Øjne. De Mærker, som disse Ting efterlader, bliver lige saa let opdaget af Mesteren over alle Videnskabsmænd som Mærkerne efter Skovbranden eller Øksen paa de skønne Træer.

Foreningen af Aand og Elementer gor en fuldkommen Glæde mulig. »Mennesket er til for at det kan nyde Glæde«, og for at man skal kunne modtage en Fylde af Glæde, maa Men-

neskets Aand og Legeme holdes i den bedst mulige Tilstand. Denne Aand, som er forenet med Menneskets Legeme, kan ikke være i en fuldkommen Tilstand og opfylde dets højeste Muligheder, dersom det fysiske Legeme ikke bliver passet paa den rigtige Maade. Dersom Aandens Renhed og det jordiske Legeme, som tilsammen udgør Menneskets Sjæl, bliver besmittet, kan vi ikke nyde en Fylde af Glæde. Dersom vi nedbryder vore fysiske Legemer, maa ogsaa vore aandelige Legemer lide derfor. Ingen kan optage i sit Legeme skadelige Stoffer, som formørker Hjernen, svækker Legemet og gradvis undergraver Viljekraften, og dog vente, at hans Aand skal forblive ren. Dersom vi optager i vort Legeme de skadelige Stoffer, som Herren har advaret os imod, bringer vi alvorlig Skade til os selv.

Dersom en Mand, der havde laant en smuk Violin for en kort Tid, behandlede den paa en skødesløs Maade, vilde vi synes, at han var meget utaknemmelig. Og dog, viser vi ikke meget større Utaknemmelighed, naar vi i Ligegyldighed skader og fordærver vore laante Tabernakler? Det er blot rimeligt at tænke, at naar en dyrebar Organisme bliver overgivet til en andens Disposition, at Ejeren da vilde give Vejledninger for dens rigtige Anvendelse. Det er ogsaa rimeligt at tro, at Gud, vor Fader og Skaber, skulde vide, hvilke Ting er gode og hvilke er skadelige.

Visdomsordet er ordineret af Gud for Vejledning af hans Børn i disse farlige Tider. Dersom vi vil efterleve dets Lærdomme, skal vi modtage de lovede Velsignelser og blive beskyttet mod mange af Nutidens Onder.

INVITATION TIL OVERVÆRELSE AF INDVIELSEN.

Den danske Mission ønsker at invitere alle vore Søskende og Venner til at deltage i Indvielsen af den nye Kirkebygning.

Præsident John A. Widtsoe, en af Kirkens Tolv Apostle, vil opsende Dedikationsbønnen. Omtrent 100 Missionærer fra de forskellige Missioner vil være til Stede. Ligeledes vil følgende Missionspræsidenter og deres Hustruer være til Stede:

Præsident John A. Widtsoe af den Europæiske Mission.
Præsident A. Wm. Lund af den Britiske Mission.
Præsident Fred Tadje af den Schweizisk-Tyske Mission.
Præsident Oliver H. Budge af den Tysk-Østrigske Mission.
Præsident Golden L. Woolf af den Franske Mission.
Præsident Frank I. Kooyman af den Nederlandske Mission.
Præsident Arthur Gaeth af den Tjekkoslovakiske Mission.
Præsident Gideon N. Hulterstrom af den Svenske Mission.
Præsident Hyrum D. Jensen af de Norske Mission.
Præsident Holger M. Larsen af den Danske Mission.

Folgende Møder vil blive afholdte:

Søndag den 14. Juni Kl. 10.
Søndag den 14. Juni Kl. 2.
Søndag den 14. Juni Kl. 7.

Eftermiddagsmodet vil blive det særlige Dedikationsmode.

De besøgende Missionspræsidenter vil faa en Anledning til at tale i de forskellige Møder. Mandag Aften Kl. 8 vil Kobenhavns Sangkor, assisteret af andre Kor fra Skandinavien, afholde en stor Koncert. Det vil blive den bedste musikalske Aften, som nogensinde er afholdt af noget Sangkor af Sidste Dages Hellige i Kobenhavn.

Tirsdag Aften Kl. 8 vil Ungdomsforeningen udfore et Program. Dette vil blive en Konkurrence paa forskellige Omraader. De bedste Kræfter fra Distrikterne vil konkurrere i Skuespil, Debat, genfortalte Historier og Herre- og Damekvartetter.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste Leslie T. Hintze, der i det sidste halve Aar har præsideret over Esbjerg Distrikt, blev den 31. Maj d. A. afløst fra denne Stilling med Tak for det Arbejde, han har udfort, og med Tilladelse til at rejse hjem.

Han vil overvære Indvielsen af den nye Kirke i Kobenhavn, forend han rejser hjem.

BESKIKKELSE.

Ældste Levi B. Thorup er blevet forflyttet fra Kobenhavn til Esbjerg Distrikt og er blevet beskikket til at præsidere over Esbjerg Distrikt.

Vi onsker ham Herrens Velsignelse til hans nye Kald.

FORFLYTTELSE.

Ældste Charles T. Hansen er blevet forflyttet fra Esbjerg til Aalborg Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR JULI.

Vore Dødes Forløsning.

De Sidste Dages Hellige véd, at Herren er Kærlighedens og Retfærdighedens Gud. Han behandler alle lige. Enhver faar efter sine Gerninger lige saa uforanderligt som Loven om Aarsag og Virkning i sig selv. Vi afstaar fra den almindelige fejlagtige Opfattelse, at en Omvendelse paa Dodssengen eller en Bekendelse af Jesus Kristus i Livets sidste Øjeblik berettiger til evigt Liv og Salighed. Herren har gennem sine Tjenere fortalt os, at den attraaværdige Tilstand i den fremtidige Verden kun kan opnaas gennem Lydighed mod Budene, deriblandt Daaben. I sin altomfattende Kærlighed har Faderen i Himmelen sørget for, at de mange gode Mennesker, som er gaaet hinsides uden at have noget Kendskab til Evangeliet og derfor ikke har været i Stand til at kunne opfylde dets Bud og Love, ogsaa vil faa en Anledning til at erhverve sig den Salighed, som Herren har lovet til alle Mennesker uden Persons Anseelse. Blandt disse afdøde findes der mange af vore kære. Herren har givet os en mægtig Opgave. Der er paalagt os det Ansvar at sørge for, at de nødvendige Ordinancer kan blive udført for dem. Dersom der er nogen af os, som ikke helt ud forstaar dette Ansvar, lad os tage Profetens alvorlige Formaning til Hjerte, naar han siger: »Det største Ansvar, som Gud i denne Verden har paalagt os, er Ansvaret for vore døde.« (Joseph Smith.)

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

Valgsproget 1931.

Lad os hjælpe og støtte vore Ledere. De arbejder for os, lad os arbejde med dem.

REKREATION I GRENEN.

A. *Forslag til Program.*

1. Udnævn en Formand for hver Gang.
2. Uddel smaa Belonninger og tag Hensyn til den Tid og det Arbejde, som er anvendt, samt Fremgang.
3. Server enkle Forfriskninger som f. Eks. Frugtdrikke, der om Vinteren kan serveres varme, Kager eller Frugt.

B. *Afvekslende Program.*

1. Musik er det universelle Sprog. Alle Medlemmer bør deltage.
2. Smaa Enaktsstykker eller Sketcher, Tableauer eller Pantomimer.
3. Forskellige Underholdningsnumre som f. Eks. humoristiske Historier, Deklamationer, Gaader og Lege, som prøver ens Kundskab i Geografi eller Historie.

C. *Slutresultat:* Sund Rekreation hjælper de unge Mennesker til at møde de Krav, Tiden stiller. Den hjælper de ældre til at være ungdommelige. Skal vi ikke alle gøre vort bedste for at opmuntre Rekreationen i Grenen som et Middel til at gøre Grenen til en lykkelig Familie som et sandt kristeligt Broderskab? Dersom vi forsøger, vil det lykkes for os, og vor Himmelske Fader vil velsigne vore Bestræbelser.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR JULI MAANED.

Nadververs:

Hjælp os, O Gud, helt at forstaa
Det Offer, som blev bragt,
Da Livets Fyrste du lod gaa
for os at frelse ved sin Magt.

Korlektie:

Math. Ev. 7. Kapitel 7. og 8. Vers:

»Beder, saa skal eder gives, søger, saa skal I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder.

Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger, han finder, og den, som banker paa, for ham skal der lukkes op.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

5. Juli: Hvorfor maa vi være ubetinget lydige mod vor Fader i Himmelen?
12. Juli: Hvad forstaar Medlemmerne af denne Kirke med Treenighed?
19. Juli: Hvorfor tror jeg paa Bønnens Magt?
26. Juli: Hvorfor kunde Kirken ikke tilintetgøres, trods haard Forfølgelse?

BØN SOM BESKYTTELSE MOD FRISTELSE.*

Bøn renser Sjælen. Bøn er Oprigtighed, ikke højtflyvende Ord og Udtryk. Bønnens første Bestanddel er en Forstaaelse af en nær Forbindelse med Gud.

Fristelse er en Indbydelse til at gøre ondt. I denne Verden findes der Fristelser overalt. De er altid til Stede. Mennesker saarer vore Følelser og krænker vor Stolthed. Vi bliver fristet til at tale nedsættende om dem. Der er ogsaa Fristelser, som staar i Forbindelse med vor Appetit, vore Lyster o. s. v. Men de eneste Fristelser, vi behøver at frygte, er dem, som vi giver Lov til at forblive i vore Sind. Naar alt kommer til alt, er den Forbindelse, som findes mellem Fristelse og Bøn den, at de begge kommer indefra.

Bøn er medfødt. Den er en naturlig Funktion af det menneskelige Liv. »En bedende Mand er en normal Mand, som staar i det rigtige Forhold til sine usynlige Omgivelser. En Mand, som sjælden eller aldrig beder, er unormal, hans Energi er begrænset.« Professor Wm. James fra Harward Universitet berørte denne Kendsgerning og fremhævede den, da han skrev: »Vi hører i denne Videnskabens Tid megen Diskussion angaaende Bønnen. Der nævnes mange Aarsager, hvorfor vi ikke skulde bede, eller hvorfor vi skulde. Men med alt dette bliver der sagt meget lidt om Aarsagen til, at vi beder. — — — Aarsagen til, at vi beder, er, at vi simpelt hen ikke kan lade være.« Der er forskellige Slags Bønner. Der er Bønner, som skal »høres af Menneskene«. »Det var den mest veltalende Bøn, som nogensinde er blevet bedt i en Boston-Forsamling«, skrev en Avis. Denne Type er Farisæerens Bøn, som blev opsendt for at blive beundret af Menneskene. Det er den Slags Bøn, Frelseren mener, naar han siger: »Sande-

* Lektie for alle Søndagsskolens Klasser, Søndag den 5. Juli.

lig, han har allerede faaet sin Lon.« Han bad for at blive set, Mennesker saa ham, saa han fik, hvad han sogte.

Der er ogsaa en egoistisk og hævngerrig Bon. Der er nogle, der beder, ligesom den blinde Samson bad, da han i sin Fortvivlelse bad om, at Herren vilde hjælpe ham til at faa Hævn over Filisterne. Sammenlign denne Bon med den, Martyren Stefanus bad, da han udaandede med disse Ord: »Herre, tilregn dem ikke denne Synd.« Der er ogsaa en Bon om personlig Hjælp, hvor Gud ikke bliver betragtet som noget andet end en Magt til at sende Hjælp, naar den er paakrævet. Dette illustreres af den lille Pige, som i sin Troskyldighed bad: »Kære Gud, tag Vare paa Kusine Anna nu. Vi behover dig ikke mere her, for Moder er kommet hjem.«

Der er ogsaa en Bon, der bliver sendt op til Gud af den vildfarne Sjæl i Nod, i overhængende Fare, eller naar Doden nærmer sig. Denne Bon er næsten altid et Nodskrig fra Sjælen, og som saadan fortjener den at blive taget i Betragtning. Men den Mand, som glemmer Gud, naar alt gaar godt, men som kalder paa ham, naar Doden nærmer sig, kan være ledet af Egoisme eller endog af Fejghed.

Men paa den anden Side kan en Bon, der i et saadant kritisk Øjeblik bliver opsendt til Gud, og som ikke er dikteret af Egoisme, bringe en Sjæl i Beroring med det guddommelige. En Officer i Verdenskrigen havde en saadan Erfaring: »Helt fra jeg var Dreng, har jeg syntes, at Bon var en Anmasselse mod den Almægtige. En Dag midt i Stridens værste Hede syntes det, som om alt skulde gaa rundt for mig, og jeg troede, at jeg skulde miste min Forstand. Jeg vedblev at gentage: »Min Gud, lad mig for mine Mænds Skyld faa Lov til at holde mit Hoved klart.« Denne Bon blev besvaret, og det synlige Resultat af denne Bon er det Ordensbaand, jeg nu bærer, men som jeg føler burde være ophængt i en eller anden Kirke. Imidlertid, hver Gang jeg ser paa dette lille Stykke Baand, minder det mig om min Bon.«

Harry Emerson Fosdick siger: »Naar en Mand, der hungrer og torster efter Retfærdighed, kalder Gud til Hjælp, saa er det fordi, han har en Kamp for sig. Han kan maaske i sit Hjerte have et inderligt Ønske om at blive god, men dette Ønske moder Fjender, som maa overvindes. Ingen Mand bliver nogensinde en Hellig, medens han sover.« Livets forste Kampe er dem, som bliver udkæmpet i Sjælens Lonkamre. Den Bon, der har Magt, den Bon,

der modstaar alle Fristelser, har tre grundlæggende Bestanddele. Den første er en Bevidsthed om Samarbejde med en, som vi véd med Vished er paa vor Side og er villig til at hjælpe os alle i vore Kampe. Det er Tro paa Gud. »Den, som kommer til Gud, maa tro, at han er til, og at han er deres Belønner, som søger ham.« Sand Bøn er ikke en Enetale. Det er Samvær med Gud. »Men du, naar du beder, da gaa ind i dit Kammer og luk din Dør og bed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig.« (Math. 6: 6.)

Det andet er et oprigtigt Ønske om at besidde det, som vi beder om. »Hvad I end ønsker, naar I beder, tro at I har modtaget disse Ting, og I skal faa dem.« Det er forgæves at bede om at blive i Stand til at overvinde Bagtalelse, dersom vi dybt nede i vor Natur ønsker at fortsætte med at gøre det. Den, som beder om Styrke til at holde Visdomsordet, men som alligevel tænker, at en Kop Kaffe vil gøre ham godt, at en Cigaret nu og da ikke vil skade ham, heller ikke et Glas Brændevin, vil ikke finde, at hans Bøn er nogen Beskyttelse mod disse Fristelser. »Bøn er Sjælens inderligste Ønske.«

Der fortælles en Historie om en ung Mand, som fuldt ud kendte sin Svaghed, og som forsøgte at styrke sig selv mod Fristelsen, som han vidste vilde komme. En Dag blev han sendt til et Værtshus for at tage Maal af Disken. Det var en meget kold Dag, og Værtshusholderen tilbød ham en varm Toddy, som han med Tak afslog. En af den unge Mands Venner, som hørte om dette, sagde til ham: »Det maa have været en meget stor Fristelse for dig.«

Den unge Mand svarede: »Jeg skal fortælle dig, der maa være to for at frembringe en Fristelse. Intet Værtshus, intet koldt Vejr kunde friste mig til at tage en Drik, dersom jeg ikke selv ønskede det. Den Fristelse, jeg frygter, er den Fristelse, jeg har givet efter for, for den kommer, den Fristelse, jeg længes efter.«

Den tredie Bestanddel er Villighed til at arbejde for at opnaa det, som man beder om og søger efter. Naar vi opsender den fjerde Bøn i Herrens Bøn: »Giv os i Dag vort daglige Brød«, kan vi ikke sidde med Hænderne i Skødet og vente, at Herren vil lægge Maden i vor Mund. Men vi maa søge at gaa fremad i Styrke og Visdom for at blive i Stand til at skaffe det tilveje, som kræves. John Ruskin siger: »Ingen Mand kan ærligt bede om at blive udfriet fra Fri-

stelse, medmindre han selv er fast bestemt paa at gøre det bedste, han kan for at holde sig borte fra den.«

Alle disse tre Bestanddele gav Frelseren, da han sagde: »Saaledes skal I bede.« Dersom Mænd og Kvinder, som daglig, ja mange Gange daglig, er i Fristelse, vilde bede oprigtigt paa denne Maade, kunde de blive i Stand til at møde hvilken som helst Fristelse, selv om de blev kastet midt ud i den, ligesom de tre Hebræere, der blev kastet i den brændende Ovn, og dog gaa uskadt ud af den.

TEMPELARBEJDE.*

»Vi tror, at Evangeliets første Principper og Ordinancer er: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus; 2) Omvendelse; 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse; Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.«

Lydighed mod alle disse fire Principper og Ordinancer er en Forudsætning for at faa Adgang til Guds Rige.

De to første — Tro og Omvendelse — er individuelle Ting. De kan efterkommes af hvem som helst, der ønsker det, uden Hjælp fra nogen anden. En Mand kan udvikle Tro paa Gud gennem Bøn og Studium, han kan angre sine Synder og bestemme sig til at leve et bedre Liv, uden saa meget som at raadføre sig med en anden. Hans Tro og Omvendelse er personlige Ting mellem ham og Gud. Men de to andre Ting — Daab og Haandspaalæggelse — kræver Hjælp fra andre. En Person kan ikke selv udføre disse Ordinancer. Mænd, der har Myndighed til at tale og handle i Guds Navn, maa kaldes til at gore disse Ting, for Retten til at døbe hverandre i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, samt at bekræfte den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, er guddommelige Ting.

I alle Generationer er der store Skarer af Mennesker, som har Tro, og som angrer deres Synder. Der findes altid Mennesker, som lever i Overensstemmelse med de bedste Love, de kender, som soger at gore det rette og ikke synde mod noget Menneske — Folk, som har overholdt Frelsens to første Principper. Men ikke alle Generationer har frembragt Mænd, som har haft Myndighed til at udføre Daabs- og Haands-

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, Søndag den 12. Juli.

paalæggelsesordinancerne. Lange Tidsperioder er gaaet, uden at der har været nogen Mand, der har haft Ret til at gøre disse Ting. Den sidste af disse Perioder begyndte kort efter, at Jesus var korsfæstet, og hans Disciple var døde, og den endte ikke, for Døberen Johannes og Peter, Jakob og Johannes i himmelske Syn lagde deres Hænder paa Joseph Smiths og Oliver Cowderys Hoveder i 1829 og beseglede paa dem de aaronske og melkisedekske Præstedømmer. Med Præstedømmet kom Retten til at døbe og til at besegle den Helligaands Gave, saa vel som Retten til at give andre det samme Præstedømme og de samme Kræfter.

Hvad medførte dette, at der i saa lang Tid ikke var nogen, der havde Myndighed til at døbe og give den Helligaands Gave? Millioner af Mennesker, som vilde have annammet Evangeliet, dersom de havde haft en Anledning til at gøre dette, sammen med Millioner af andre gode Mænd og Kvinder, som ikke hørte Evangeliet eller ikke forstod det, gik ind i Døden uden at have været i Stand til at adlyde disse Ordinancer, som er nødvendige for at indkomme i Himmelens Rige.

Hvad vil der saa ske med alle disse Mennesker, som gik foran uden at have haft Anledning til at blive døbt eller modtaget den Helligaand? Skal de altid være udelukkede fra det Privilegium at blive frelst, fordi de ikke kunde adlyde disse første Principper og Ordinancer? Retfærdigheden vil ikke tillade dette, og derfor har Gud aabnet en Vej for deres Frelse. Det var af den Grund, at han befalede de Hellige at bygge Templer, saa at de, som var gaaet bag Sløret, kunde faa Adgang til hans Rige. Dette Arbejde er saa vigtigt, at Joseph Smith sagde, at et af de største Ansvar, som Gud paa denne Jord havde paalagt os, var at søge efter vore afdøde.

Paa den tredie April 1836, medens Profeten og Oliver Cowdery opholdt sig i Kirtland Tempel, vidnende om de himmelske Aabenbaringer, hvis Lige aldrig før var kendt i den moderne Tid, viste, som forudsagt af Malakias, Profeten Elias sig og sagde: »Se, Tiden er tilfulde kommen, som blev talet ved Profeten Malakiæ Mund, hvori han bevidnede, at han, Elias, skulde blive udsendt, før Herrens den store og forfærdelige Dag kommer.

For at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jorden med Ban.

Derfor er denne Husholdnings Nøgler overantvordede i eders Hænder, og herpaa kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja staar endog for Døren.« (Pagtens Bog 110: 13—16.)

Et Spørgsmaal, som ofte er fremkommet, er dette, hvorfor var Elias udvalgt til at overdrage denne Myndighed?

Det var fordi, han »var den sidste af de gamle Profeter, som havde Præstedømmet i sin Fylde, og som den sidste af Profeterne var det hans Privilegium at komme og overbringe Nøglerne til de ledende«. Hvilke Nøgler var det, Elias holdt? Hvilke Kræfter var det, han beseglede paa Joseph og Oliver? Joseph Fielding Smith siger i sin Bog »Seeking After Our Dead«: »Nogle af eder kan sige, at det var Nøglerne til Daab for de døde. Nej, det var ikke det. Nogle af eder kan tænke, at det var Nøglerne til Frelse for de døde. Nej, det var ikke det. Det var blot en Portion deraf. De Nøgler, som Elias holdt, var Nøglerne til det evige Præstedømme, Nøglerne til Magten til at besegle, som Herren gav til ham — og det er det, han gav til Profeten Joseph Smith. Og det indbefattede Beseglingsarbejde baade for levende og døde — og er ikke begrænset til de levende, heller ikke til de døde, men indbefatter dem begge. Derfor, det, som du besegler paa Jorden, med Elias' Nøgler, er beseglet i Himmelen.«

Heraf kan vi se, at den Myndighed, som blev bekræftet ved Elias, var meget mere omfattende, end man i Almindelighed tror. Den indbefatter ikke alene Magt til at blive døbt for de døde, men indehaver ogsaa Beseglingskraft, som var til Gavn baade for levende og døde. Det var Magt til at oprette en Himmelens Orden her paa Jorden.

Saa snart som Elias' Magt blev givet til Menneskene, begyndte Kirkens Medlemmer at henvende deres Opmærksomhed paa dette betydningsfulde Arbejde. De søgte flittigt for at gøre alt de kunde for deres nærmeste Familie, og derefter begyndte de at samle deres Slægtregistre for at udføre Arbejde for deres døde. Men Herren fortalte dem, at meget af dette Arbejde ikke kunde udføres, førend de havde bygget et Tempel, indviet til dette Formaal. Og saaledes blev de Sidste Dages Hellige et tempelbyggende Folk.

Kort efter, at de havde bygget Nauvoo, som de troede vilde blive deres fremtidige Opholdssted, begyndte de at bygge et Tempel. Men før det var bygget helt færdigt, blev de tvunget til at flytte igen og udsætte deres Arbejde, indtil de kom til

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

DE SIDSTE DAGES HELLIGES HJEM.

I vort Nye Testamente læser vi, at der var særlig to Steder, hvor Frelseren elskede at vandre, medens han var her paa Jorden. Det var Bethania og Getsemane. Vilde han være alene med sin Himmelske Fader, gik han til Getsemane. Vilde han møde sine bedste Venner og glæde sig ved hjemlig Lykke, saa gik han til Bethania.

Ude i den stille Natur, langt borte fra Verdens Larm, der havde han sine stille Stunder med sin Fader. Der sendte han sine Bønner op til Himmelen, der var hans Studerværelse, hans Universitet. Imellem de gamle Træer, under det høje, blinkende Stjernehvælv, løftede hans Sjæl sig op til Hvile i Gud og i Naturen.

Men Frelseren var ogsaa et Menneske. Og derfor havde han ogsaa en Trang til Samfund, til Venner og Hjem. Naar denne Trang begyndte at gøre sig gældende, da fandt han Vejen til Bethania.

Hvorfor vil dette Hjem i Bethania altid staa for os som et Mønsterhjem? Hvad var det, som gjorde dette lille Hjem saa vidunderligt? Svaret er, at der var Plads for Frelseren der. Der findes ikke i hele Verden noget, som minder saa meget om et Paradis som det Hjem, hvor der er Plads for Frelseren.

Der findes Tusinder af vidunderlige Sidste Dages Helliges Hjem over hele Verden, Hjem, hvor der er Plads for Frelseren og hans Evangelium. Der prædikes og skrives saa meget om Faren ved at »drage i ulige Aag«. Men ingen Prædiken kan virke stærkere og mere overbevisende paa de unge end et Besøg i et saadant Hjem, et Hjem, hvor Mand, Hustru og Børn kender og efterlever Evangeliet. Alle forstaar og værdsætter Betydningen af gode Hjem. Men der er i vor rastlose, forjagede Tid en Tendens, som truer med at ødelægge disse Samfundets dyrebareste Juveler, Hjemmene.

Hvori bestaar denne farlige Tendens? Den bestaar i den Travlhed, Nervøsitet, jordiske Velvære og Verdslighed, som mere og mere faar Indpas i Hjemmene. Lader vi disse onde Magter faa Lov til at komme ind i vore Hjem og odelægge Familiens Maaltider og Bønnestunder, som skulde være Dagens bedste Stunder? Kampen for Tilværelsen er meget haard i vore Dage. Det er sandt. Men den bliver ikke lettere, dersom vi faar saa travlt, at vi forsømmer Familiebønnen, dersom vi ikke faar Tid til en Gang imellem at sidde ned i Familiens Kreds og samtale om Evangeliets dyrebare Sandheder.

De Sidste Dages Helliges Hjem er tit smaa og ringe. Og dog er der, mærkelig nok, tit langt bedre Plads i disse smaa, fattige Rum end der er i de store, pragtfulde Villaer. Hvorfor? Fordi der er Plads for Frelseren. Er der Plads til Frelseren og hans Evangelium, saa er der ogsaa Plads for Evangeliets Budbærere. Det er forunderligt nok, men i de Hjem, hvor der altid er Plads for en Herrens Tjener, hvor man altid er villige til at byde Evangeliets Budbærere et Maaltid Mad, vil der aldrig blive virkelig Nød. Ligesom hos Enken i Sarepta vil der aldrig blive helt tomt.

Vi Sidste Dages Hellige maa kæmpe med i Kampen for Tilværelsen. Vi maa bære vor Byrde med alle andre. Men saalænge vi ikke bliver forgiftet af den farlige Tidsaand, er der ingen Fare paa Færde. Saalænge denne Aand ikke faar Lov til at snige sig ind i vore Hjem, vil vi være i Stand til at gaa fremad paa den Vej, Herren har lagt for os. Søskende, er der Plads for Frelseren i vore Hjem? Om vi ønsker at beholde ham der, lad os da flittigt samles til Bøn og Læsning af Guds Ord i Familiekredsen, og lad altid Hjemmets Døre staa aabne for Herrens Tjenere. Da kan ingen Magt i Verden lukke Frelseren ude fra vore Hjem.

E. M. G.

(Fortsat fra Side 275).

Utah. Kort Tid efter, at de var kommet til Utah, begyndte de atter at bygge Templer. I 40 Aar byggede de paa Salt Lake Tempel. Folk gav villigt af deres Tid og Penge for at rejse Herren dette Bygværk.

De ønskede en Bygning, som skulde indvies til Gud, og som den Almægtige kunde kalde kalde sit Hus. De Ordinancer, som der skulde udføres, skulde være hellige Ordinancer, udførte ved Præstedømmets Magt. Disse Ordinancer skulde

være til Fordel for hele Menneskeheden, baade levende og døde. Stedet skulde være et helligt Sted. Derfor byggede de denne Bygning til Herren. Kun de retfærdige skulde faa Lov til at komme derind. Paa samme Maade byggede de Templer i St. George, Manti og Logan. Og i Løbet af de sidste faa Aar er der bygget Templer i Kanada, paa Hawaii og i Arizona. Dog, dette er blot en ringe Begyndelse, thi der er sagt, at før det Arbejde, som skal udføres i dem, kan blive fuldført, skal det hele Land blive oversaaet med Templer. Dette Arbejde vil strække sig lige til Tusindaarsriget, thi det er et mægtigt Arbejde.

Vi vil i vor næste Lektie diskutere Tempelordinancer. Men før vi afslutter denne Lektie, lad os blot overveje denne ene Ting: Dersom det Arbejde, som udføres i Templerne, er nødvendigt, for at levende og døde kan opnaa celestial Herlighed, kan vi da tvivle paa, at hvert eneste Medlem af Kirken skulde være beskæftiget med dette Arbejde?

TEMPELARBEJDE. (Fortsat).*

Naar man udfører Tempelarbejde, tjener man andre. Man søger efter Slægtregister og anvender Tid og Penge for at faa en saa nøjagtig Beretning som muligt om dem, der har levet før os. Naar dette er skaffet tilveje, gaar man til Templet for at udføre de Ordinancer, som de selv ikke forstod. Man bliver døbt for de døde. Man sørger for, at Familiens Medlemmer bliver beseglede til hinanden. Man arbejder for de levende saa vel som for de døde. Denne ene Kendsgerning i sig selv — nemlig at man er inspireret til at henvende sin Opmærksomhed paa de aandelige Ting og give af sig selv til andre, giver Tempelarbejdet dets Berettigelse. Den Glæde, som følger med at søge efter vore Forfædre, og den Tilfredsstillelse, som vi faar, naar vi prøver at hjælpe vore Forfædre, som er gaaet hinsides, sætter Tempelarbejdet paa en meget høj Plan. Tempelarbejdet er en nødvendig Del af Frelsesplanen. Charles W. Penrose udtalte i en Tale: »Hvor vidunderlig vil ikke den Dag blive, naar vi igen mødes med vore Venner, som er gaaet før os, og de samles omkring os, naar vi forlader vort dødelige Tabernakel og indgaar i

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser, Søndag den 19. Juli.

Aandeverdenen, og de takker os for det gode Arbejde, vi har udfort for deres Forlosning.«

Lad os nu i Korthed betragte nogle faa af Tempelordinancerne. Som nævnt i vor sidste Lektie er der mange gode Mennesker, som har forladt denne Jord uden at have haft en Anledning til at efterleve de Ordinancer, som er nodvendige for at indgaa i Guds Rige. Mange andre, som ikke var saa gode, er ogsaa gaaet forud. Da Guds Værk og Herlighed er at tilvejebringe Udodelighed og evigt Liv for Mennesket, er det naturligt, at han vilde skaffe Midler tilveje, hvorved alle dode vilde være i Stand til at opfylde de Krav, som er stillet, for at man kan opnaa Frelse. Derfor har han fortalt os, at Aanderne i Aandeverdenen har en Ret til at hore og annamme Evangeliet. Evangeliet bliver forkyndt for dem. »Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for de dode, for at de vel skulde være domte paa Menneskers Vis i Kodet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (I. Pet. 4: 6.) Og i denne Hensigt gik endog Jesus ned og »prædikede for Aanderne, som var i Forvaring«. (I. Pet. 3: 19.) De Aander, som ved Tro og ved Omvendelse annammer Evangeliet, er ude af Stand til at blive dobt og faa Haandspaalæggelse, for disse Ordinancer er begrænset til den dodelige Eksistens. Derfor oprettede Gud Templer, for at vi kunde blive dobte for dem, for at de, dersom og naar de annammer Evangeliet, ikke skal blive holdt tilbage paa Grund af, at de ikke er i Stand til at nedgaa i Daabens Vande. I sin Visdom erklærede Gud, at Daab og Haandspaalæggelse var nodvendige for Frelse. I sin Retfærdighed gjorde han det muligt for alle at opfylde disse Krav.

Med Hensyn til den Tro, at Familieenheden vil vare evigt, indtager vor Kirke en særskilt Plads. De fleste religiose Samfund fremkommer ikke med nogen Paastand om, at Familien skal vedblive at eksistere hinsides Graven. For dem afslutter Doden alt Slægtskab, og i det næste Liv bliver vi Guds Engle. De Sidste Dages Hellige er ikke enige i dette. I Guds celestiale Rige vedbliver Familieenheden at eksistere. Fader, Moder, Mand, Hustru og Born vil være bundet til hinanden for evigt. Naar en Dod bliver lagt hen, skal han komme frem igen — ikke som et helt andet Væsen, men ligesom han var, da han forlod denne Verden. Han skal kende og elske sin Familie i al Evighed. I Virkeligheden tror vi, at vor Frelse ikke kan blive fuldkommen, forend Forældre og

Born bliver forbundet, beseglet i den fuldkomne Familieorden. Ingen skønnere Lærdom end denne er nogensinde blevet forkyndt. At vide, at Ægteskabet er for Evigheden, og at Familielivet er en Del af den celestiale Herlighed, fjerner en Del af Dødens Smerte, og man kan virkelig spørge: »Død, hvor er din Brod?«

Naar Døden kommer, forlader Aanden for en Tid Legemet og gaar til Aandeverdenen. Legemet, hvis Elementer er evige, kommer i rette Tid frem fra Graven, i en opstanden Tilstand. Ligesom Jesus opstod fra sin Grav, saaledes skal ogsaa alle, som dør, komme frem, og deres Legemer, som nu er blevet udødelige, skal atter en Gang forenes med deres Aander, og de retfærdige skal leve i Udødelighed. Men de skal leve i en Familieenhed som Børn af en virkelig Fader.

Magt til Vedligeholdelse af Familiebaandet kom til Jorden som Følge af det Besøg, som Elias aflagde paa Jorden, og som er omtalt i forrige Lektie. Han overgav de Nøgler, ved hvis Hjælp Familiebaandet kan vedligeholdes. Følgelig er en af de mest betydningsfulde af alle Ordinancer, som bliver udført i Templet, Beseglingsordinancerne, som foretages ved Guds Præstedømme. Mand bliver beseglet til Hustru og Børn til Forældre, saa at de, naar de er blevet omvendte og har opfyldt Frelsens Love i Aandeverdenen, kan annamme, hvad der er blevet gjort for dem paa Jorden, og deltage i det evige Livs Velsignelser. Skriften fortæller os, at der er intet Ægteskab i det tilkommende Liv. Derfor vil denne betydningsfulde Ordinance blive udfort her paa Jorden ved Stedfortrædere.

Man ser altsaa, at de levendes stedfortrædende Arbejde for de døde, saaledes som det i vore Dage udfores i Templerne, omfatter mere end Daab og Bekræftelse. Arbejdet er kun fuldkomment her paa Jorden, naar vedkommende Person, gennem den levende Repræsentant, er blevet dobt, har faaet Haandspaalæggelse, Begavelser, og er blevet beseglet til sin Familie.

Pladsen vil ikke tillade at gaa ind paa en detailleret Diskussion angaaende Daab for de dode. Saa meget er skrevet om dette Emne, at det ikke er nodvendigt at skrive mere. Lad os derfor afslutte denne Lektie med den Bemærkning, at de, som ikke deltager i Tempelarbejdet, ofte finder Fejl ved det og ofte ikke kan se dets Værdi. Dette er en Folge af deres Uvirksomhed. Man paaskonner ikke dette Arbejdes

Værdi, førend man selv begynder at deltage i det. Da erfarer man, at det er et helligt Arbejde. Man føler, at ens Sjæl bliver beriget ved at arbejde for og tjene andre. Man føler Guds Aand i alt, hvad man gør. Og mange bærer Vidnesbyrd om, at de har haft Besøg af deres hjemgangne Slægtninge, som søger Forløsning. Dette giver dem den Forvisning, at der findes ikke noget større i Kirken end at faa Lov til at være med og arbejde for de døde.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

14. Juni.

MELKISEDEK.

Læs i Mosebog 18: 20.

Det som siges i disse Vers, er alt hvad I Mosebog fortæller os om den store Personlighed, Melkisedek. Men hans Storhed og Betydning er blevet anerkendt af andre Forfattere, hvis Bøger findes i den Hellige Skrift. I den 110. Salme f. Eks. læser vi en Henvisning, som synes at henvise til den kommende Messias. Der henvises til Jesus som »Præst evindelig efter Melkisedeks Vis«. (Salm. 110: 4.) I det 6. og 7. Kapitel af Brevet til Hebræerne omtales Melkisedek igen i Forbindelse med det Præstedømme Kristus skulde bære. I disse Kapitler beskrives Melkisedek paa en saadan Maade, at man er sikker paa, at han er den samme som var Konge af Salem paa Abrahams Tid. Læs den Beskrivelse af ham, som findes i Hebr. 7: 3.

Historien føjer ikke meget til disse korte bibelske Beskrivelser. Vi ved naturligvis at Salem er et gammelt Navn for Jerusalem, og der er fortalt os at i fordums Dage var de kongelige og præstelige Pligter i Almindelighed forenet i en Person, og at Melkisedek var baade Konge og Præst i Jerusalem, den Gang Abraham først besøgte dette Sted.

Hverken de gamle Skrifter eller Historien vil helt tilfredsstille den som alvorligt søger Kundskab angaaende denne store Personlighed.

Men de Sidste Dages Hellige behøver ikke at være i Tvivl angaaende denne store Person. Profeten Alma i Mormons Bog (Almas Bog det 13. Kapitel) giver os mange Oplysninger. Han fortæller os at Melkisedek var en Præst for den

Almægtige Gud, saaledes som det fortælles i I. Mosebog, og ikke for de kanaanitiske Guder, saaledes som Historieskriveren Josefus siger. Alma fortæller at det Præstedømme han holdt, var det »Høje Præstedømme af Guds hellige Orden«. Og han fortæller at denne Melkisedek var den samme Person til hvem Abraham betalte Tiende. Alma fortæller ogsaa at Melkisedek var Konge over Salem, og bekræfter det som allerede er nævnt, og som findes i I. Mosebog, at de kongelige og præstelige Pligter var forenet i én Mand. Vi véd, at Melkisedek var en ypperlig Præst og Konge, der oprettede Fred i sit Land, for han blev kaldt »Fredsfyrsten«. Læs op for Klassen Pagtens Bog 107: 1—14, og forklar det.

Abraham anerkendte Melkisedeks Myndighed derved at han betalte Tiende til den store Højpræst. Det er interessant at bemærke denne Iagttagelse af Tiendeloven i det Gamle Testamentes Husholdning, og bemærke, at det staar i nær Forbindelse med den Forenede Orden. To Gange i Verdens Historie har Menneskeheden haft Anledning til at praktisere den højere Lov, og to Gange har dette mislykkedes, og som et Resultat er Tiendeloven, den lavere Lov, kommet for at forberede Menneskene for den højere Lov.

Melkisedek anerkendte Abraham som en Guds Mand, der var værdig til det Hellige Præstedømme. Da Melkisedek beseglede Præstedømmet paa Abraham, var han et Redskab i Guds Haand til at opfylde hans Forjættelse til Abraham.

Alt hvad vi kan faa at vide om Melkisedek, tjener til at fremhæve hans ædle Karakter, og den Ære, Herlighed og Glans som kommer til den Mand der ærer og respekterer sit Præstedømme.

SPØRGSMAAL.

1. Hvorfor blev den højere Orden af Præstedømmet kaldet det »Melkisedekske«?
2. Hvilken stor Profet i Mormons Bog fortæller om Melkisedek?
3. Fra hvem modtog Abraham Præstedømmet?
4. Hvilket Bevis har vi paa at der blev betalt Tiende i fordums Tider?

---

21. Juni.

TILBAGEBLIK.

1. Hvorfor kaldes den højeste Orden af Præstedømmet den »Melkisedekske«?

2. Nævn hvilke som helst fem Personer i I. Mosebog i deres rigtige kronologiske Orden.
3. Hvad hed den By, hvor Melkisedek var Konge? Hvad hedder denne By nu?
4. Hvad skete der med Enok?
5. Hvad hed Noas tre Sonner?
6. Hvorfor kan man sige at Abraham var en Profet af stor Tro?
7. Hvilke store Folk kom fra Abraham?

---

12. Juli.

ISAKS HISTORIE.

Beretningen om Isak fortælles i I. Mosebog 21: 3 til 35: 29. Du vil huske, at Herren havde fortalt Abraham, at gennem ham »skulde alle Jordens Slægter velsignes«, og endnu havde han og hans Hustru Sara ingen Son. Senere fortalte en Engel, at Sara skulde fode en Son. Da Sara horte dette, lo hun, thi hun var den Gang 90 Aar gammel. Da Barnet blev fodt, fik det Navnet Isak, hvilket betyder Latter, paa Grund af, at hu lo, da hun horte om Engelens Budskab.

Da Isak blev storre, lærte han at elske sin Moder meget hojt, fordi hun altid var hos ham. Han holdt selvfolgelig ogsaa meget af sin Fader, og hans Forældre elskede ham meget hojt. Paa den Tid, Isak levede, havde Faderen Magt over Liv og Dod for alle Familiens Medlemmer.

Da Isak var omtrent 25 Aar gammel, befalede Herren Abraham at fore sin Son til Moria Bjerg og der ofre ham til Herren. Dette var en stor Prove for Abraham, men det var en storre Prove for Isak. Josefus fortæller om dette paa en meget interessant Maade.

Han fortæller, at da Alteret var færdigt, og alt var rede, sagde Abraham til sin Son, at Herren onskede, at han skulde ofre ham som Offer til Herren. Paa en kærlig Maade fortæller han, hvor lykkelig han var den Gang, Isak blev fodt, og hvor hojt han elskede ham, men at han nu var villig til at ofre ham til Herren, som i sin store Visdom og Kærlighed altid gjorde det, som var det bedste for Menneskenes Born.

Isak svarede, at han havde ikke været værdig til at blive fodt, dersom han vilde gore Indvendinger mod Guds og sin Faders Vilje, og villig gik han hen til Alteret for at blive ofret.

Et saadant Eksempel paa Tro og Lydighed findes der næppe mange af.

Baade Abraham og Isak er blevet kritiseret for, hvad de var ved at gøre. Mange siger, at det ikke var naturligt, og at det ikke kunde være Sandhed. Og dog, hvad er det, som sker i vore Dage, hver Gang der erklæres Krig mellem forskellige Lande, og Nationen opfordrer Fædrene og Mødrene til at ofre deres Sønner for Frihedens store Sag? Hvad sker der f. Eks. ikke i Borgerkrigene, naar Fader kæmper mod Søn og Broder mod Broder?

Beretningen om Abrahams Ofring af Isak synes at have en dyb Hensigt og Betydning, dersom vi erindrer Beretningen om Abrahams tidligere Liv, saaledes som det er fortalt i Den Kostelige Perle, og om den Tilstand, hvori Kanaans Folk befandt sig i Abrahams Dage. Vi læser i Den Kostelige Perle, at Præsterne vilde ofre Abraham som et Offer. Vi bør ogsaa erindre, at Kanaans Folk ofrede Mennesker som Takofre. Abraham var meget imod dette. Han ønskede ikke, at hans Folk skulde deltage i dette. Han modtog den bedste Lektie om, hvor forfærdeligt det er at ofre Mennesker, gennem sin Erfaring for han kom til Kanaans Land. Kunde der tænkes nogen bedre Maade end den, som vi netop har læst om, til at give hans Søn Isak den samme store Lektie? Gennem hele sit Liv var Isak trofast til Herren og levede et Liv, som var hans store Fader værdig.

Læs den smukke Beretning om hans Giftermaal, som findes i I. Mos. 24: 1—67.

Isak var altid en ydmyg Mand. Som Bevis herfor læs den Beretning, som findes i I. Mosebog 26: 17—22.

Isaks Periode var en Tid, hvori Herren forberedte de store Ting, som skulde ske i de to næste Generationer.

Spørgsmaal.

1. Nævn 3 ydmyge Mænd, som har udført store Ting for deres Folk.
2. Forklar hvorfor du valgte netop disse Mænd.
3. Hvad kan vi lære af Beretningen om Abrahams Ofring af Isak?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

14. Juni.

KRISTUS OG DE 5 TUSINDE.

Tekst:Math. 14: 13—21; Joh. 6: 1—14; Mark. 6: 30—44; Luk. 9: 10—17.

Har du nogensinde set en lille Dreng, som var saa stolt og lykkelig, at han følte sig som en voksen Mand? Der var et Billede af en saadan lille Dreng i Avisen forleden Dag. Han sad i den forreste Række af et Champion Fodboldhold, og han var deres Mascot. Hver eneste Gang Holdet øvede, var denne Dreng med for at passe paa de forskellige Spillerekvisitter, saa naar Holdet blev fotograferet satte de altid ham i den forreste Række. Du skulde have set, hvor glad han var, og hvor rank han sad.

Paa den Tid, da Jesus levede paa Jorden, var der en Dreng, som var akkurat ligesaa stolt og lykkelig som denne Dreng. Han hjalp Jesus med en vidunderlig Ting, han hjalp nemlig Jesus med at mætte fem Tusinde Mennesker med sin egen fattige Frokost. En Dag vilde Jesus meget gerne være alene med sine Apostle for en lille Tid, for nogle af dem havde været paa Mission, og havde ikke set ham i lang Tid. Jesus var meget glad for at se sine elskede Venner igen og høre, hvad de havde udført. Han sagde derfor: »Kom, vi vil gaa, saa at vi kan være alene, saa kan vi hvile os medens vi taler sammen«.

Han gik saa bort gennem den Mængde Mennesker, som havde samlet sig omkring ham, derefter tog han og hans Apostle en Baad, for de var nemlig paa Bredden af Galilæa So, og sejlede lige tværs over Soen til en rolig Plet paa den anden Side. Men Mængden glemte, at Jesus var træt, de tænkte kun paa de gode Ting, som de onskede at høre, derfor gik de hele Vejen udenom Soen og kom om paa den anden Side, næsten lige saa hurtigt som Jesus. Da Jesus saa dem, ynkedes han over dem og sagde: »De er ligesom en Flok Faar uden en Hyrde. Jeg maa hjælpe dem«. Saa stod han ud af Baaden og satte sig ned i Græsset og talte til dem. Nogle af dem havde bragt deres syge Venner med sig, og da Jesus saa dem, helbredte han dem. Disciplene ventede næsten til Dagen var omme, og saa sagde de: »Er det ikke Tid at sende disse Mennesker hjem nu? Se hvor sent det er blevet, de er sikkert sultne. De vil sikkert besvime af Sult før de naar hjem.«

Der var ingen Steder der i Nærheden, hvor man kunde kobe Mad, men Jesus sagde: »Giv dem noget at spise. Hvor mange Brod har du?« En Mand ved Navn Andreas kom og sagde: »Her noget Mad. Denne lille Dreng har 5 smaa Brød og to Fisk. Han vil gerne give dem til dig, men det vil jo kun blive nok for 2 eller 3, og vi har fem Tusinde«. Men Jesus sagde: »Faa dem til at sætte sig ned.« Saa satte de sig ned i Græsset i Grupper paa 50 eller 100.

Jesus hævede sit Hoved og sine Øjne til Himmelen og velsignede Maden, han brod det derefter i Stykker og gav det til sine Disciple, saa at de kunde byde det rundt. Og denne lille Drengs Frokost var i Jesu Hænder nok til at mætte denne store Mængde af Mennesker. Hvor hans Øjne maa have skinnet, da han saa dem spise.

Da alle var blevet mættede, sagde Jesus: »Gaa nu rundt og find hvad der er levnet, vi maa ikke spilde en Krumme.« Og Disciplene gik rundt og samlede tolv Kurve fulde. Hvordan tror du nu, at de kunde have mere Mad tilbage, end da de begyndte? Og hvordan tror du den lille Dreng, som hjalp Jesus, maa have folt?

Alle og enhver talte om, hvor vidunderlig Jesus var, og nogle sagde: »Lad os gore ham til vor Konge«. Men Jesus blev bedrøvet over at tænke paa, at de ikke kendte ham bedre end det. Han onskede ikke at blive deres Konge, han onskede at blive deres Lærer. Derfor gik han stille bort fra dem op i Bjergene for at hvile og bede.

---

21. Juni.

ET BESØG HOS EN KVINDE I SAMARIA.

Tekst: Joh. 4. 1—42.

Har du nogensinde hort om »levende Vand«? Vi ved, hvor dejligt klart og rent Vand smager os, naar vi er tørstige. Gor det ikke? »Levende Vand« er noget helt andet. I Stedet for at fylde vore Maver, fylder det vort Hjerte med Kærlighed til alle, og hjælper os med at finde tilbage til vort Hjem hos Gud i Himlen.

En Dag var der en Mand, som plyndrede en Bank. Han tog en Mængde Penge og lob sin Vej. Nogle Politibetjente løb efter ham, og han skjulte sig i en gammel Hule oppe i Bjergene. Da Natten kom, kunde han ikke sove. Hele Tiden

syntes han, at han kunde hore Fodtrin af Politibetjentene, som var efter ham. Han var torstig, men han turde ikke gaa ud og finde Vand af Angst for at blive set. Han blev mere og mere torstig. Men Torsten var ikke nær saa slem mod ham, som den Angst, han havde i sit Hjerte. Det blev morkere og han syntes stadig at han kunde høre dem som kom for at arrestere ham. Han kunde ikke holde ud at være i denne Skræk og derfor forlod han Hulen og gik tilbage til Byen. Han gik til Politistationen og sagde: »Arrester mig. Jeg er en Forbryder. Lad mig betale for min Forbrydelse, saa at jeg kan faa Fred.« Og skont han levede i et Fængsel i mange Aar, var han dog meget lykkeligere end den Nat, han havde tilbragt i Bjergene. Han havde faaet Fred i sit Sind.

»Levende Vand« giver Menneskene Fred i Sindet. Denne Gang har vi hort om en Mand, som fik Fred i sit Sind af »levende Vand«. Næste Gang skal vi hore om, hvorledes Jesus var kærlig nok til at give en Kvinde fra Samaria noget af dette »levende Vand«.

PRÆSIDENT REY L. PRATT AFGAAET VED DØDEN.

Rey L. Pratt, Præsident over den Meksikanske Mission og Junior-Medlem af de Forste Syv Præsidenter over de Halvfjerds, afgik ved Doden den 14. April 1931 i Salt Lake City, Utah.

Præsidenten, som var en Sonneson af Parley P. Pratt, blev fodt den 11. Oktober 1878. Da han var 9 Aar gammel, flyttede han til Meksiko sammen med sine Forældre og voksede op blandt det meksikanske Folk og lærte at tale det spanske Sprog til Fuldkommenhed. I 1906 blev han kaldet til at udfore en Mission blandt det meksikanske Folk, og et Aar senere blev han beskikket til at præsidere over den Meksikanske Mission. Siden den Tid har han til Stadighed arbejdet blandt dette Folk. Han har oversat meget af Kirkens Literatur til spansk, deriblandt mange af vore Salmer. Han var inderlig elsket af det Folk, han arbejdede iblandt, og af sine Medarbejdere.

Ved Begravelsen, som fandt Sted i Assembly Hall den 17.

April, udtalte Præsident Heber J. Grant: »Mit første Bekendtskab med ham (Broder Pratt) var i 1893, kort efter at Broder Ivins rejste til Meksiko, og fra den Dag og indtil hans Død var han en af de mest inspirerende af alle vore Missionspræsidenter. Jeg har aldrig hørt ham tale, uden at han har givet mig Livsens Brød. — — — Kirken har mistet en af sine mest inspirerede, flittige og trofaste Arbejdere, en som aldrig har nølet med at give det bedste, som var i ham, og som havde faaet den Gave af Herren, at han kunde give de Sidste Dages Hellige aandelig Føde.«

PRÆSIDENT REY L. PRATTS EFTERFØLGER UDNÆVNT.

Som Præsident Rey L. Pratts Efterfølger, baade som Junior-Medlem af de Første Præsidenter over de Halvfjerds og som Præsident over den Meksikanske Mission er blevet beskikket Ældste Antoine Ridgeway Ivins. Ældste Ivins, som er Søn af Præsident Anthony W. Ivins, er vel skikket til begge disse Stilinger. Han har ogsaa boet i Meksiko og er kendt med Sprog og Skikke.

Han har siden sin tidlige Ungdom været en aktiv Arbejder i Kirken. Han har en ypperlig Skoleuddannelse, men denne har ikke undergravet hans Tro paa den Almægtige og paa Evangeliet.

INDHOLD:

Visdomsordet 265
Invitation til Overværelse af Indvielsen 266
Den danske Mission 267
Præstedømmet 268
Den kvindelige Hjælpeforening 268
Søndagsskolen 269
Bøn som Beskyttelse mod Fristelse 270
Tempelarbejde 273
Redaktionelt 276
Lektier for Børneklasser .. 281
Præsident Rey L. Pratt afgaaet ved Døden 287
Præsident Ray L. Pratts Efterfølger udnævnt 288

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.